

Старий мірошник, помираючи, залишив у спадок трьом своїм синам млин, осла й кота. Брати поділили спадщину так, що кіт дістався наймолодшому. «Тут хоч би самому їжі вистачало, а ще й кота годувати треба!» — ледь не заплакав молодший брат. А кіт раптом заговорив людським голосом: «Не журись, господарю! Дай мені мішок, чоботи й капелюх із пером — і тоді побачиш, чого я вартий». Здивувався хлопець, але дав котові все, що той попросив. Не гаючи часу, кіт піймав у мішок кролика. І зі здобиччю гордо вирушив до самого короля.

Скинувши капелюх перед королем, кіт шанобливо мовив: «Ваша величність, прийміть цього кролика в дарунок від моого пана — маркіза де Карабаса». Король здивувався, але подарунок прийняв. І відтоді кіт став носити до палацу від імені маркіза де Карабаса всяку дичину — кролів, куріпок, перепелів і рябчиків. Якось кіт умовив господаря піти на річку купатися. Хитрун знов, що в цей час король із принцесою їхатимуть повз те місце. Побачивши їхню карету, кіт став репетувати: «Рятуйте! Маркіз де Карабас тоне! Злодії вкрали його одяг!» Король наказав урятувати хлопця й перевдягти його в королівське вбрання. Він запросив маркіза де Карабаса до своєї карети, а кіт мерщій помчав уперед. Побачивши селян, які косили траву на величезному лузі, він гукнув їм: «Їде король! Якщо він спитає, чий це володіння, відповідайте — маркіза де Карабаса! Інакше лиxo вам буде!» І коли королівська карета під'їхала до косарів, ті, налякані котом, сказали королю: «Це землі маркіза де Карабаса».

